

## ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

# Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΣΣΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Τάπηρες ή Πάπισσα Ιωάννα: Τί λεει ότι θρύλος και τι άποδεικνύουν εις ιστορική. Η έκλεψη του διαδέχου του Λέοντας Δ'. Η περιπτειώδης ιστορία της δίδαξεν Πάπισσαν. Η μόρφωσις της κι' η μέρφωσι της. Ο ώραιος πρέσβης της Σακεωνιας. Οι έρωτες της Πάπισσας. Το σκάνδαλο της τεκετού. Τι λένε εις διάφορεις χρονικογράφει. Όπου έτελος ο Βενιζέλιος έκμεταλλεύεται τό σκάνδαλο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



Ο παραπάντι τῆς Πατίσσης Ἰωάννας ἔδωσε θείου σὲ πολλοὺς συγγραφεῖς· καὶ ἐπιτί γένοι ἀπὸ δύσκολην θήναντας ἐπίλα μυθιστορήματα, μεταξὺ τῶν διόποιν ἐξαιρετικοῦ θείου κατέχει τὸ περιφέρων ἔργον του διογκώνεις Ροΐδην, τὸ γενικόν πεντηκοντάριον και στινεδαλία. Ἡ σύγχρονες ὄντως ἔρευνες ἀπόδειξαν με ἀναμφισβήτητα στοιχεῖα τὴν πόστη τῆς Πατίσσης θόριον τῆς Ρόμης, δέν ἐξάθιστη γνώναια.

Αλλά ποτίν έλθοις στα ἐπιχειρήματα  
Πων ἀποδεικνύειν φυτική τὴν παράδοσι τῆς  
Παισίους Ιονίων, εἶναι ἀνάγκη μὲν λόγοι  
περιοίκων αὐτῆς γεννώντας.

περιφέρεις αυτής γνωστάς.  
Κατότι οι 35, ήταν πέθανε δὲ Πάπας Λέων Δ'. Ζώστη στη Ρώμη  
ένας νέος μητρούρος, τούν μηδινούρης και με όμως εξοπλιστικό. Τόσης  
μητράς ή ξεναγίας του κατά ή μηδινούρη του, ζώστε οι αραβιδινοί θάνατοι  
μεταξύτιναν στό παλάτι τῶν Παπάων για νά έπλεξον τὸ δάδογο τοῦ  
Λέωντος Δ'. Άλλοι σιγουρώνουν πως διάλεξαν τὸ νέον από τὸ άστοιο  
Ανδρός ήταν στὸν Παπατζό πρόνο με τὸ ονόμα 'Ιουνῆνος άνδρος.

Τα παρόντα λοιπὸν ἔχεται καὶ διηγεούσει ἔνα ὄλοξίνηρο μυθικό στόφημα γένου ἀπὸ τὸν Πάτα αὐτὸν, ἐποστηριζόντας διὰ ὁ Ιωάννης ἡταν.... Ιωάννα, δηλαδὴ γυναῖκα.

Τα πράγματα διως μετεδείνωται, όποιον άφορά την προηγουμένη ιστορία της γνωίσας απότι, "Άλλοι λένε ότι κατέγητο από τη Δωλετία καὶ κατέβαν προηγουμένη Τουλία, βεβαίωντας αυτοχρόνον ότι ἦταν ἔξαετις πορφυρόνη καὶ μιλῶν τούτης γλώσσες. Άλλοι λένι θεοπτεύσθων, ότι πεπιγένητο από τή γερμανική Μαγενία, ἀλλὰ μέτο οἰούγεναί ἀγγλικής καταγωγῆς πον εἶχε ἀποτασσεῖ ἀπό τούτης χρόνια στή γερμανική ἐστίνη πολιτεία. Όσο διως τή θεωρίζουν γιά την εὐ-  
γλυτία της καὶ τής βαθιεύς θεο-  
λογίας γνώσεως της.

Τόσην μάλιστα ήσαν η ἐξίτωμες δύον στὸ πορφύραντον τέλον, οὗτα  
δύταν πέθανε δὲ Πάτας Λέων Δ', οὐ καιρονιώνιον τὸν ἐπέβλεψαν ω-  
δάδοντος τον στὸ θρόνον τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Πράγματι δὲ οὐτὶ δεκο-  
τεροῖς μῆνες διεσιώρευτο λαμπτεῖν τὴν ἐκκλησίαν καὶ δύο ήσαν Ιανουάριοι  
μέντι ματὶ τοῦ.

Αλλά ἐπήλθε ἔσαντα ἓνα πρωτοφαράντες γεγονός, ποὺ ἐπέφερε τὴν καταπτώφη.

Κάθι κρόνο, τὴν γιορτὴ τῆς 'Αναλήψεως, μήποχε συγκίνεια νὰ γυναι μᾶς λιτανεῖα, γάν νὰ εὐλόγηθοῦν τὰ πατριῶτα τὸν κάμπον τῆς Ρώμης. Η λιτανεία αὐτῆς παραχωλύθουν πού κ' ὅ διος δὲ Πάταρος δὲ ἀπούς, κατὰ τὴν Χριστιανική παράδοση, καβαλλίζεται ἓνα ἄστρον

μουλάρι.

Ένω λοιπόν, κατά τό έτος έγεινο, ή λιτανεία προγραμμάτη πρός τα Κολοσσαῖο καὶ βιοποτάν ἀσκοῦντος ἔξι ἀτ' τὴν ἐξκλησία τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος, η Διάποστος σταύπατο τὸ μουλάρι τῆς ἀρχῆς νεβρᾶς φρονές διανετεῖ. «Επειδὴ ἔπεστο κατὰ γῆ μιτρόδωμα. Τὴν περιφέρειαν βιαστάκι μέσα στην ἐξκλησία τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος καὶ ἐκεῖ νήσυσται ἔνα... ἀνοικότι!»

Σχετικῶς μὲ τὸ γεγονός αὐτῷ, ἄλλοι χρονικογράφοι βεβαιώνουν, ὅτι οἱ μητρὸι πεθανεῖσαι ἀτέ την ντροπὴ της τῆς ίδιας ἐκείνη στηγαὶ σε μήποτε καὶ τὸ παιδί. «Ἄλλοι δινοι, ποιητακτικότεροι, λένε ὅτι ὁ λαός, σὺν ἔμαιε τὸ ποιητορευτές σωάνδαλο, ἔθγαλε ἔξιν ἀτ' τὴν ἐκπλοΐα της Ηπάτου, τὴν ἔσησε τὴν γειτονικὴ πλεύσια καὶ τὴν σπόστοις μαζὶ μὲ τὸ καταρρεύσας γέννημα τῆς ἀνομίας της.

"Επειτα, γάρ νά ἔξαφανοθή κάπε τὸν τοῦ, τὸ ἔξαγωμένο  
πλῆκος ἔσποι τὰ διὸ πτώματα οὐδὲ τὸ πτώμα, τὸν Τίβερον, ποι διαχ-  
θεὶ στὴ μέσην τὸ Ρώμην καὶ τὰ πέτασθαν στὸ ρεύμα τοῦ. Υπάρχουν δ-  
μως καὶ ἄλλοι ψρυνογράφοι, οἱ ὅποιν διατίθενται ὅτι τὸ πτώμα  
τῆς Πατέσσας τὸ ἐπίτομον οἱ κιληροί ποι τὸ θάνατον ωρφόν στὰ ὑπό-  
γεια τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ὃ διποτὸς τότε ήταν η Μητρόπολης τῶν  
Πατῶν, γιατὶ δὲν είχε ἀσώμα κτισθεῖ ὁ περίφερος ναός τοῦ Ἀγίου  
Πέτρου. Τόσο δὲ είχε πιστεῖται ἡ τελεταὶ εἰδήν ἐπωρῷ, δῆτε κατὰ  
τὸν δέκατον ἔβδομο αἰώνα, μερικοὶ "Ἀγγήλοι" πρωτειστάντων, ποι ἡθε-  
λιαν νά βεβαιωθούν, ταπώθωσαν νά ἔργυρούσαν τὸν φύλακα τῶν  
ὑπογείων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ ὧν αὐτὸν τέν τάρο, στὸν ὅποιον  
σημάνων μὲ τὴν παράδοτον, είχε ταρεὶ η Πόστοσα. Σηκῆραν λοιστὸν  
κρυψά τὸ φέρετρο ποι βρήκαν ἐξεῖ καὶ δέ τὸ αὐτὸν παρὰ στὸ  
Λονδίνο. Μὲ λέντη τους ὕπαυτοι ἐδοὺν δοτὶ δὲν περιείη μέσα παρὰ τὸ  
σκελετό ἐνός ἀδρόζ, τοῦ Ηπάτη Μαρτίνου Ε', τοῦ ὅποιον τὸ τάφος  
μένει ἔτι ὡς σημεῖο ἀθενεύς στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου.

Τόρα, οι Ελληνες στις ποστοπολιτείς, σχετικώς με τους έφορες της Πατρίδας, για με την περίπτωση του παιδιού της.

τῆς Πατρίσιας και με τὴν πατρότητα τοῦ παιδιοῦ της.  
Κύ έδω, φυσικά, δὲν έχουμε τίποτε τὸ ιστορικὸν βεβαιωμένο και  
μόνο φήμες και παραδόσεις υπέροχουν.

Μερικοί ιστορικοί, όπως ο Ιωάννης Παπαστράτος, προτού γίνεται η Ιωάννα, προτού γίνεται η Μάσσα, καθώς και κατό τους πρώτους μήνες της Ηπειρού εξουσίας της, δηλαδή των γυναικών συμβορί και έναρξης της Αλλά, κατά κανόνα της τίτλου, η καρδινάρια της Σάζανος εστείλε το τέλος για πρέσβιτη της στην Παταίνη Άνδη έναν θραυστό νέο, μόλις είσπει την ίδιαν έπειτα, δυνητικά ζώμενον Λάιτερ.

Μεταξύ της Παπιστούς και τοῦ  
φωτιάνου αὐτοῦ ἀρσενοτόνος δὲν ἔργη-  
σε να γεννηθῇ ἔνα ἐρωτικό αἰσθή-  
μα, ἀποτέλεσαν τοῦ δυτοῦ ἡταν  
ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς Παπιστούς. "Ο-  
ταν ἔμεινε ἡ ἐγκυμοσύνη προχώρη-  
σε, ὁ πρόεδρος Λάμπετρος, φωβούμε-  
νος τὰς συνεπείας, ἔφυγε ἀπ' τὴν  
Ρώμην παρατήθηκε ἀπ' τὸ μέσονά  
του καὶ ξαναγύμνωσε στην πατριδία  
του.

Ἐνας ἄλιος δύμως χρωνογράφος, ὃς ὑπότιος ἔγραψε την πατώσα χούνια ξεπετάει αὐτὸν τὸ δῆμον αὐτὸν γεγονός, λέει δὲ εἰς Σωτανᾶς, θέλοντας νὰ πειράξῃ τὸν Πάτα, ἥ μᾶλλον τὴν Πάταστα, μεταμορφώθηκε σ' ἔναν ὡδαῖο καυματέα, ὃ δύνατος τῆς έδουσε νῦν φάρα μια στανική τροφή, που τῆς γύρουσε τὸ μιαντό και τὴν ἔχαιμη φύλη του. Κι' εἴτι εἶναι η Πάταστα ἔμεινε ἔγνωση... με τὸν διάβολον ή Πόδο μπορεῖ νὰ είνει ἀληθινόν ἔνα τετού παραμύθι, νουτιών περιστό νὰ ἐμπεινό σήμερα που ὁ διάβολος, ειπυτζῶς, δὲν παῖζε κακάνα δόλο στὴν ἀνθρώπινη ζωή, οπως συνέβαινε κατὰ τὸν μεσαίον, δόπος ἀνακατεύτων σ' δύλες τὶς ἀνθρώπους υπόθεσεις.

\* \* \*

'Υπάρχους κι' ἄλλη παράδοσις, κατὰ τὴν ὅποιαν, ὁ λαὸς δὲν ἔλιθο-  
βάλλεται τὴν Πάπισσαν. Κυριεμένους ἀπό τροπήν καὶ κατάτληξην, τὴν  
ἄρφος νά φύγῃ τὶ στιγμὴν τοῦ τοκετοῦ. Μά οἱ καρδινάλιοι τὴν στιγ-  
μὴν καὶ τὴν λέλεισαν σὲ μάτι τροφεροῖ φυλακῇ, ὅπου σὲ λίγο καιρὸ-  
τέλειον τερομονάριν καὶ ληστητεύειν.

'Ο Βοσκάριος, τέλος, που δέν γύρεψε άλλο παρά ν' ανακαλύπτη σκάνδαλα γιά τις δημητήρες του, λέει τόσος ότι Πάπασσα ήταν Γερμανίδα, άλλα είχε σπουδάσει στην 'Αγγλία, όπου γνωρίστηκε μ' ένα σπουδαστή της, δηδούς ήταν φίλος της άπο τότε και τὸν δηδού πήρε μαζί της στη Ρώμη.

**Kai ἔξαρσονθει δ Βοκάλιος :**

## ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

## ΟΙ ΦΙΛΗΜΟΝΕΣ

Ο Ιωάννης Φιλήμων, όγονιστης μέ τη σπάχα και μέ την πέννα. Τὸ εἰδύλλιο του μὲ τη Σμαράγδα Μακρῆ. Τὰ συγγράμματά του. Ο γυναῖκας του Τιμήμων Φιλήμων καὶ οἱ «Αἴωνες». Βευλεύτης, δημόφρενος Αθηναίων, βιθύλιεψιλος. Τὸ σχέλον Φιλήμενος καὶ η συγκεντρώσεις τῆς ἐποχῆς. Πώς μας τὸ περιγράφει ἐ Εμῷ. Ρεῖς. Ο έπαντας του Γιαννίσκος.



ΙΑ ἀτ' τίς μεγαλείτερος φυσιογνωμές στήν ίστορία της Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, είναι και ὁ Ἰωάννης Φίλημαν, ο διστούρος τοῦ Ἀγώνος ἰδρυτής της Ἐφημερίδος «Αἰών». Στὴ ζωὴ του ὑπάρχουν περίεργα ἐπεισόδια, τὰ διότι θὰ σᾶς ἴσχυροθύμως σίμεγα.

Ο Ιωάννης Φιλίππους ήρθε στην Ελλάδα από το γραφείο χορού των Βοστόκων Μπονγκράντ Ντερέ, κατά το φθινόπωρο του 1821, την έποιη ποιού ο Τούρκος φρεγιώμαστον ήρθε από της Επανάστασέως, έσφαγαν τούς ήμωνες της Κωνσταντινούπολης. Ελιξορεσάδουν τότε τόποι ο Φιλήμον, μέτρε νύχτα σ' ξένα Σπετσιώτικο καράβι και έγινε για την άγωνιζουμένη Ελλάδα.

\*Ηταν ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς μορφωμένους, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Δημήτριος Υψηλάντης τὸ ἐπῆρε ιδιαίτερο γραμματέον του. Λογάρτσος ἑταῖρός του ἦταν Διδαγάκτης τοῦ Πετρώπουλου ἀρχῶν αυθιδα-

Λγότερα οπήπειρε ότι τα διατάγματα του Πετρούπολης, απολογίσθηκαν σε δίλεξη της εξαπάτωσής του... Μετά την έπειτα δόμηση του 'Αγώνας, ο Ι. Φιλίππους άνωνάσθη τυχαίατάρχοντας της Φάλαγγος τῶν 'Αγωνιστῶν και τὸ βαθὺ μέρος τοῦ αὐτὸν τὸν διεπηγόρειον σε ὅς στο θάνατο του, ζωρὶς νεκρή την Σπάρτην κατέβασε ἀλλὰ μακριὰ ἢ πατρούλιον, καὶ τὰς θυσίας του στὸν 'Εθνος.

μισθί, για τις πονες του στο Λευκό.  
Αγάπησε αρχότερη στη δημοσιογραφία.  
Κατά τα 1832 έζεδωσε στο Ναύπλιον  
το «Χρόνο». "Οταν δέ, μετύ δύο έτη,  
η πρωτεύουσα υπερέφθη στας Αθήνας,  
μετέφευε κι' αὐτός έδω το τυ-  
πογραφείο του και ίδρυσε τον «Αιό-  
λη», έφεμερίδα πολύ διηγόμενης ή ίδιος  
ώς το 1857.

Μετά το 1857 η διεύθυνση τοῦ «Αἰ-  
όνος» ἀνέλαβε ὁ γιώργος του Τιμολέων  
καὶ τῇ διεύθυνση ὥς στὸ 1888. «Ἐτσι  
ὁ «Αἴώνος» ἦγε 35 χρόνα, χωρὶς και-  
ματικὴ διαστολή.

Η επίδραση των «Αλόνων» στην πολιτική άνάταξη της χώρας ήτηρε σημαντική. Ήταν το πλέον δύναμις και συναγάπητο φύλλο της έποντος. Πρωτίσημα μὲ τη δημιουργογραφική του έργασία, δ. Ιωάννης Φιλέμων έγραψε και τὸ "Ιστορικὸν δοκίμιον τῆς Φιλέμης Επανοίσεως" και άργότερα τὸ "Δοκίμιον Ιστορίας της Ελληνικῆς Επανοίσεως".

Ο Ιωάννης Φιλήμων ἤταν ρωμαίος τάπας ἄντρος, σωτηρός Αντίνοες. Στὴν ἡγεμονία του ἐπάρχει ἔνα περιοχεύμενό εἰδίλλιο: Ἀγάπτος τῆς Σιαράγκας Ἀνδρονίκου Μαζού, γλυκεύα κοντή, ἀδελφὴν του ποιητοῦ πού ἔγραψε διάφορα θεῖαι μεταξὺ τῶν ὅποιων καὶ τὸ δημοτικότατο:

*Ω παιδιά μου,  
Ορφανά μου,  
σκοοπισμένα ἐδῶ καὶ κεῖ...*

Τὸ θυντό αὐτὸ τὸ τραγουδῶσαν ὡς «Ἐλλήνες πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως μὲ συγχίνει. Πολλοὶ μάλιστα νομίζουν ὅτι εἶνε στίχοι τοῦ ἔνθυμοφυτοῦ Ρήγα Φεραύων, ἐνώ εἶνε τοῦ Μακροῦ...» Η Σμαραγδά Μακρῷ ἀταποχθίσθη στὸ αἰσθῆμα τοῦ Ἰωάννη Φιλίππουν, καὶ ὁ γάιος τοὺς ποτὲ ἐπέλεκθι μέσα στὶς φλόγες τοῦ Ἀγνοῦς—ἐδημονόγοντο μᾶλα «Ἐλληνοπάτη καὶ πατριαρχὴ οἰκογένεια». Στὸ χρόνια τῆς πορθῆς μας διναστείας—ποτὲ οὐτέ σαλόνια ἑπόρουν, οὐτὲ ἴμερες ἀντοδοσία—τὸ σπίτι τοῦ νιστὸν τοῦ Ι. Φιλίππουν, Τιμ. Φιλίππουνος. Διαν γάρτε ἀπόγενεια ἀντοκτητὸ στὴν νεαρὸν Ἀθηναϊκὸν καιρονιά.

ἔξιπτνάδι της, δέν κατώθισε νά κρύψῃ τὴν κατάστασί της, γιατὶ φοβόταν νά συμβουλευθῇ μά μαζινή, κι' ἔτσι γένησε τὴν ὥρα ποὺ λειτουργοῦσε. Γι' αὐτὸν ἀλλιώ, ἐπειδὴ είλεψε ἀπάτοις τὸν κόσμο, ἐστάνει σὲ μᾶς οὐνόμων κατά διατάξιν τοῦ κύρων.

σταλή σε μα συστηνή φυλακή, κατά διατάγη του κληρονόμου. Δέν μπορεῖ ούμος νά ιστορία νά βασισθή στο λόγια του Βοκκακίου: «Ο Βοκκάνιος ἀφαίτη τὴν παροδίαν αὐτῆν καὶ τὰ μετέρχεντά του κορεαίσανταν καλύτερα. Η ιστορική ούμος ἀλλήθεια είνε διτί δὲν ὑπήκε ποτε Πάπισσα Ιωάννα, καὶ διτί νά ιστορία της είνε δημιουργήματα καινοθύνουσαν συμφαντάτας ἔξειντον ποτε εἰλύει λόγονς νά εργάζεντον την Καθολική ἐκκλησία. Εμείς διως δέν μπορούμε νά μή ποιημε την ἀλλήθεια. Καὶ θὰ την ἀποδείξουμε σε προσεγγίσεις σημειώσαν μαζί.

ΕΙΣΟΥΜΕ ΣΕ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Οι διάφοροι ζένοι, περιηγηταί κλπ. ποὺ ἔχονταν στήν ἀπελευθερωμένην Ἑλλάδα, ήζεραν ότι θὰ βούν «ένα φιλόξενο σπίτι στάς Αθηναί». Ο «Εμανουήλ» Ροΐδης, ποὺ ἦταν οικόπεδος μέσα στή σάλα του Φιλοκίους τὸν Ἀλέξανδρο Δουκᾶ, γιώλ, και περιγράφει μὲ τὴ γνωστὴν του γάρι τὶς ἀφελεῖς συγκεντρώσεις τοῦ ἀρχοντικοῦ ἔξεινον σπιτιοῦ: «Ἄξεις εἰν ἀνθυδιούσεινον τῇ σειλίδᾳ αὐτῆ τοῦ Ροΐδη: «Ἐξ οὐδείνας μάλη αἰθουσαίν, γραφει ἐτύχει νὰ τῷ ποικιλότεράν συλλόγονται οὐδέποτε κατεύθυνται. Ο δρεγμοίς τούς ησάχθησαν ἥδηντα νὰ οιδελένται στὸν πλατείαν της θέρετρας φιλοξενίας της προτεριδικούς οἰκοδομής και εκτόνωσης αὐλαίας. Τηνέπειραν προσερρέμενα ποταγούρια, τηνέπειραν τοικαδές της Ερύθρης παραλίας και οικοδόμησαν σπότην Τιγκούλιανα φιλοκίου τὸν έχοντα παπαγάκου φίλους και ἐκτητώς. Εὔκολος ήτο παρ' αὐλήν τοπετένων έμερους συμπαπάκου κοντοίνας, πικέτους καὶ θεζίκι. Οι μη φιδιαζόντες την ποτητική, ή οποια δὲν την ἀκύρωσαν, οι προτιμώτες την φιλολογίαν ήδηνταν νὰ διηλογούσαν περὶ ποιησεως μετά τοῦ Ἀριστοτέλους «Βα- λαριπτή», περὶ τῶν δασκαλῶν τῆς Δηλουπού μετά τῶν ἔταιρών της Γαλλικῆς Σχολῆς, περὶ Νικαγόρα μετά του μακάριου Ρηγοπούλου και περὶ Βυζαντίνης μοναρχῆς μετά του Λαζαρίου...».

Μέσα λοιπὸν στὶς σάλες ἐκεῖνες ἔβιοσε πανεῖς δῆτα ἐπιθυμοῦσε.  
Η φύδη παντὸς ἐπικυρωῦσε οὐ πολιτικὴ καὶ οὐ φιλολογία. 'Ο Τιμολέων  
Φιλήμων ἀρχίσε νὰ πολεμεῖται καὶ ἐ-  
πομένους η πολιτικὴ ἔβιαζε κεί μέσα.  
'Η Ελλὰς εἶχε τότε διαφεύγει σὲ τοιά  
κώμασια : τὸ Ριστόν, τὸ Γαλλόν καὶ  
τὸ Αγγίλιον. 'Ο «Λιόν» ήταν στην  
ἀρχῇ δρυγανὸν τοῦ «Αγγίλιον» κώμα-  
τος, τὸ όποιον στὰ φανερά εἶχε ἀ-  
ρχηγούς τὸ Μεταξά καὶ τὸν Καλλέγιον,  
κυρών διυστὸν τὸ ὑπετήρησε πολὺ ή Βα-  
σιλιστα «Αιανία». 'Εν τούτοις, ἔκτος  
της πολιτικῆς, καὶ οὐ ποιοτικῆς ἐπολι-  
τεύστη ἔχει μέσα.

Αλλά καὶ δταν δ Ἰωάννης Φιλήμονος ἐγέρθε, τὸ σπίτι τὸ ξεινεῖ γὰρ πολὺν καιρὸν ἀκόμη τὸ ποικιλόσπενον ἀληνταῖο σαλόνι. Οι γυναὶ καὶ τα κορίτσια τοῦ γέροντος ἴστοροιος ξέσωσαν νέα ζωὴ στο ἐλληνιζώτατο εἴτενον απῆτι. Απὸ τούς γηνῶν του ὁ Τιμολέων Φιλήμονος ἀρροστῷ στὴν πολιτικὴν καὶ βρήκε πολὺς φρεός βουλευτὴν. "Οταν ἡταν ἀκόμη πολὺ νέος, στα 1862, ἐπήγε στην Κοπεγχάγην, όπου γονιμωτεύεν της 'Ἐπιτροπής που ἔτειχε ἡ 'Εθνικὴ Συνέλευσις για νά προσφέρη στὸ Δανὸν πρίγκιπαν Γερðβριγο τὸ στέμμα της 'Ελλάδος. 'Ἐπει κεφαλῆς της 'Ἐπιτροπῆς ἡταν δὲ πρωτοψήτης της Χίου Κονσταντίνου Κανάρης, ἔνδοξος σὲ ὅλον τὸν κόσμον, πραγματημένος καὶ ἀπὸ τη Μούδα τοῦ Βικτορίου Οιγκών. 'Ο Τιμ. Φιλήμονος ἔγινε ἐπειτα, γάρ κάπιτοσος καιροῦ, ὁ Ιδιαίτερος γονιμωτεύς των βασιλίσσων Γεωργίου Α', καὶ φίλος του.

ουας ιστορικότητα για δημιουργίας Αθηνώνων. Ο λογος ενθύμουσας μετά το νέο ηπονήθιο, σχεδιαζότας ζωντανές διαδιλλώσεις και το έκλογυκό σύνθημα «Α ἵ ν ! Α ἵ ν ! Α ἵ ν ων α θ ο σ » αντηχούσε στούς δρόμους της παλλήνες-καλῆς Αθήνας. Ή έπιτυχία του Τιμ. Φιλήμονος ηπάρχε σπουδές θριαμβών, και ή δημιουργία του Ιστορικού.

Στήνη προστοινούλια η πόλη μετέτεινε ή ίδρυσε τις Βιβλιοθήκης της Βουλῆς, της όποιας διετέλεσε και διευθυντής. Ο Τιμ. Φιλήμων ήταν ταν φαντατικός βιβλιόφιλος, είχε θαυμασία ιδιόκτητη βιβλιοθήκη, την δοίσαν μετά το θάνατο του, άγγισε τὸ Κράτος για τὴν Εθνικὴν Βιβλιοθήκην.

Ο Τιμ. Φιλήμων πέθανε νέος ἀκόμη, στὰ 1898. "Αφησε ἀρκετὴν ζειρά φράσην ἐργασία, μεταξὺ τῶν δποίων καὶ τὸ σύγχρονά του 'Ο Δημητρός".